

afluttes snarest, og at man i de enkelte EU-lande hurtigt godkender den ny traktat. Derefter kan man komme i gang med udvidelsen.

Det er vigtigt, at forhandlingerne starter med alle lande på én gang – igen for at sende det politiske signal, at de er velkomne. Men samtidig ved alle realistisk, at de ikke alle kan komme lige hurtigt med. Der er lande, der økonomisk har vanskeligere ved omstillingen end andre. Derfor må der lange overgangsordninger til, men det politiske samarbejde bør udvides hurtigt.

Måske er det ikke praktisk muligt, at ansøgerlandene deltager i ministerrådsmøderne, men den nuværende ordning, hvor man holder særskilte møder med de nye demokratier, er ikke signal nok. Derfor skal man overveje en observatørordning, så de pågældende nationer kan deltage i ministerrådsmøderne uden taleret. Alene det, at de overværer møderne og bagefter kan gøre deres synspunkter gældende over for de enkelte landes repræsentanter, vil føre til en samhørighed, der er guld værd. Vi tror, at man er nødt til at gå den vej.

Der er sikkert forståelse i de nye demokratier for de økonomiske overgangsordninger. Det er jo ikke kun et ønske om at begrænse deres adgang til det indre marked af hensyn til os. Nej, det er i lige så høj grad en begrænsning, der giver dem tid til deres økonomiske omstilling. Et fuldt medlemskab af det indre marked ville føre til, at de blev løbet over ende.

Det er faktisk beskæmmende at opleve, at betalingsbalancen mellem det rige EU og de fattige nye demokratier er så positiv for os. Det var jo ikke de rige, der skulle tjene, og de fattige, der skulle betale. Derfor er det muligt, at man må skabe en skæv markedsadgang, der i en periode sikrer dem adgang til vore markeder for visse produkter; for de kan ikke få gang i deres økonomi, hvis de ikke kan sælge deres varer.

I den hjemlige debat vil frykten for de nye demokratier og de jobtab, de kan medføre, sikkert komme i fokus. Nu er det, at virksomheder flytter til Øst- og Centraleuropa, jo ikke noget nyt. Det sker faktisk i dag. Er det så ikke bedre, at vi får regler, der sikrer en fri og fair konkurrence, i stedet for at flytningen sker helt uden regler?

Man kan ikke skrue tiden tilbage og tro, at vi ved et lukket EU kan beholde virksomheder hos os, men konkurrencen skal være fair. Man skal ikke udkonkurrere hinanden på dårligt miljø, social dumping eller dårligt arbejdsmiljø. Vi har

altså en interesse i, at de kommer med, men det bliver en folkelig debat, vi må tage, og det bliver en udfordring til vor egen uddannelsespolitik, erhvervs politik, osv.

En førtiltrædelsesstrategi skal handle om, hvordan vi behandler de nye demokratier, men den må også handle om, hvordan vi omstiller arbejdsmarked og erhvervsliv i vort eget land, og hvordan vi tager imod en udfordring i stedet for at lukke os inde og tro, at verden er, som den altid har været.

CD har givet sit bud via forslag til udbygning af servicesektoren, bedre uddannelsessystem, osv., osv. Den debat hænger sammen.

Hvis vi ikke nationalt kommer på banen og forbereder os politisk og folkeligt, kan det ende med, at det er os, der bremser Europas vej mod stabilitet. Prisen vil blive høj. At lukke os inde og forsvare os selv vil vi på længere sigt komme til at betale i forsvarsudgifter og stigende udgifter til flygtninge, kriminalitetsbekæmpelse og fredsskabende indsatser. Alt dette vil nemlig være alternativet til åbningen mod øst, så det er en fordel for alle, at planerne kører hurtigt videre, og det er i alles interesse, at man i de nye demokratier ikke vender EU ryggen i skuffelse. En sådan skuffelse vil blive en høj pris for Europa at betale.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg vil da i lighed med en række andre ordførere starte med at takke SF for at have rejst denne forespørgselsdebat. Det giver os jo så mulighed for endnu en gang at diskutere vores syn på spørgsmålet om en EU-udvidelse. Og når jeg siger endnu en gang, er det, fordi det har vi unægtelig gjort et par gange tidligere, og når unionsmodstandere bliver beskyldt for at rejse de samme debatter og få den samme diskussion igen og igen, så vil jeg erindre denne debat som en af dem, hvor jeg ikke følte, at der er kommet særlig meget nyt på bordet, men hvor de synspunkter, vi har hørt, er meget de samme.

Derfor er de synspunkter, som jeg vil præsentere fra Dansk Folkepartis side, naturligvis også meget de samme, som en del sikkert har hørt tidligere. For vi er nemlig stadig af den overbevisning, at en vellykket udvidelse kræver nogle helt grundlæggende ting, som det er nødvendigt for flertallet her i Folketinget at tage alvorligt.

For det første kræver en vellykket udvidelse, at man foretager reformer af strukturfondspolitikken og landbrugspolitikken. Det har allerede